

[Finansministeren.]

landet indrettet sådan, at indtægtsstigninger beskattes særlig hårdt, fordi vi har en skattefradragsregel, som bevirker, at de procenter, hvormed skatten skal beregnes og betales, bliver langt højere for stigende indtægter, end de ville være uden denne regel. De nye skattebilletter bekræfter, at skattefradragsreglen netop ikke giver den sikring mod „skatteplyndring“, som hr. Poul Møller og hans parti så ofte har påstået. Den beskytter kun de ganske få med de meget store indkomster — måske 5 pct. af skatteyderne — men ikke de mange med mellemindkomsterne. De må tværtimod betale, for at de store kan gå fri.

Disse spørgsmål blev indgående drøftet under vinterens og forårets skattereformforhandlinger, og heller ikke hr. Poul Møller kan være uvidende om denne sammenhæng. Vi var under disse drøftelser inde på, at der var flere muligheder for at afbøde den hårde beskatning af merindtægter. Den mest nærliggende udvej er naturligvis at afskaffe skattefradraget og så nedsætte skattesatserne tilsvarende. Fra konservativ side har man imidlertid været modstander af denne tanke. Også regeringens kilde-skatteforslag indebærer en løsning på dette punkt.

En anden mulighed, som folketinget har drøftet meget indgående, er at overflytte en del af beskatningen fra indkomstskat til forbrugsafgifter, f. eks. i form af en merværdi-afgift. En sådan omlægning ville gøre det muligt at forøge det skattefrie bundbeløb og hæve proportionalsskattegrænsen, således at skatten af merindtægter kunne nedsættes mærkbart for et stort antal skatteydere. Men også her svigtede de konservative. Man gav udtryk for stor sympati for disse tanker, men sympatien var ikke tilstrækkelig til at sikre tilslutning til den fornødne lovgivning.

En vis lempelse af beskatningen af stigende indtægter er søgt gennemført ved merindtægtsfradraget, og det er måske en ændring heraf, hr. Poul Møller nu tænker på. Som udviklingen har vist det, giver imidlertid heller ikke et sådant fradrag nogen virkelig beskyttelse mod den hårde beskatning af indkomststigninger. Det skyldes ganske enkelt, at et merindtægtsfradrag kun virker rigtigt det første år. Når indkomsten stiger igen i et følgende år, bliver selve stig-

ningen naturligvis fortsat ramt af de høje marginalsatser. Også dette burde hr. Poul Møller vide fra vore drøftelser.

For en mindretalsregering er det i øvrigt ikke muligt — som påstået af hr. Poul Møller — at fremme udbuddet af arbejdskraft i sommermånederne ved at love lavere beskatning senere af merindtægter. En lovgivning herom forudsætter jo tilslutning fra andre end regeringspartiet. Forårets erfaringer viser, at principiel enighed om målet ikke er ensbetydende med tilslutning til de midler, der skal bringes i anvendelse for at nå dette mål.

Regeringen vil fortsat sætte ind for at tilvejebringe en lempeligere og mere retfærdig beskatning af merindtægter. Men det tjener næppe noget formål at fravige den sædvanlige fremgangsmåde, hvorefter regeringen fremsætter sine lovforslag i folketinget. Det er ikke denne procedure, der er noget galt med, men derimod blandt andet den holdning, der hidtil er udvist fra konservativ side, hvor man kynisk tilsidesætter lønmodtagernes — herunder funktionærernes og tjenestemændenes — skattemæssige interesser til fordel for et lille mindretal af de allerstørste skatteydere.

Det er ikke yderligere lapperier, men en virkelig skattereform, der nu er brug for.

Af *Jens Frandsen* til socialministeren (1. juli 1966):

„Finder ministeren det rimeligt, at private personer, der forvoldes tab som følge af skader, der forårsages af unge under offentlig forsorg, selv skal bære dette tab?“

Natten mellem den 17. og 18. januar 1966 rømmede 2 elever fra ungdomshjemmet Kjettrupgård. Efter rømningen stjal de en aflåst varevogn, der stod parkeret uden for ejerens bopæl. Forskellige ejendele i bilen tabtes under kørslen; noget blev fundet igen, men i beskadiget stand. Skaderne på varevognen, som væltede under kørslen, og som var kaskoforsikret, har ejerens forsikringsselskab erstattet, hvorimod de tabte og beskadigede ejendele ikke har kunnet erstattes.

Forstanderen på Kjettrupgård var villig til at ordne sagen ved, at drengene betalte et lille beløb hver uge. Denne ordning var